

Arrest

nr. 231 828 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 augustus 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas op correcte wijze in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te Sialkot op 31/03/1993.

Op 18.04.2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in, nadat hij zich hiervoor reeds op 16.04.2019 had aangemeld.

Het Nederlands werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie als taal van het onderzoek bepaald, gelet op verzoekers vraag om bijstand van een tolk die de taal Urdu of Punjabi beheerst.

Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken dewelke op 28.02.2014 te Zwitserland, op 17.03.2014 te Duitsland, vervolgens opnieuw op 08.08.2014 te Zwitserland en tot slot op 13.02.2018 te Nederland werden genomen, telkens naar aanleiding van een asielaanvraag.

Op 13.05.2019 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven.

Op 24.05.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse, de Duitse én de Nederlandse instanties, waarna de Zwitserse autoriteiten nog dezelfde dag instemden met de overdracht van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 03.06.2019 en 05.06.2019 werd voormelde verantwoordelijkheid van de Zwitserse asielinstanties bevestigd door respectievelijk de Duitse en de Nederlandse autoriteiten.”

Op 20 augustus 2019, met kennisgeving op 22 augustus 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : A. A.

voornaam : B.

geboortedatum : 31.03.1993

geboorteplaats : Sialkot

nationaliteit : Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A., B. hierna de betrokkene, verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. Op 16.04.2019 meldde hij zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 18.04.2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van persoonlijke documenten. Hij verklaarde namelijk dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de smokkelaar. Het bevatte een visum voor een Arabisch land, vermoedelijk Qatar. Het vals paspoort dat de smokkelaar hem had overhandigd om verder te reizen vanaf Qatar had hij moeten afgeven. Betrokkene wist niet of dit een visum bevatte. Betrokkene was ook nog in het bezit geweest van een identiteitskaart van Pakistan maar deze bevindt zich nog in Zwitserland.

Op 13.05.2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij legaal vertrokken te zijn in 02.2014 met zijn eigen paspoort van Pakistan, Lahore via Qatar naar Zwitserland, Genève. Daar diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Hij verbleef maar 15 dagen in Zwitserland om vervolgens met een taxi verder te reizen

naar Duitsland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Na 3-4 maanden keerde hij vrijwillig terug naar Zwitserland, Genève met het vliegtuig omdat zij als lidstaat verantwoordelijk werden geacht. Hij verbleef uiteindelijk in Zwitserland tot eind 2017. Zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en de Zwitserse instanties wilden betrokkene repatriëren naar Pakistan waarop hij besloot de trein nemen naar Nederland. Hij diende in Nederland eveneens een verzoek om internationale bescherming in. In Nederland verklaarde betrokkene uiteindelijk twee keuzes te hebben namelijk terugkeren naar Zwitserland en een beroep aantekenen of gedurende 15 maanden illegaal verblijven in Nederland vooraleer opnieuw een verzoek in te dienen. Hij besloot uiteindelijk vrijwillig terug te keren naar Zwitserland maar besloot op 15.04.2019 opnieuw te vertrekken en nam via Duitsland en Luxemburg de taxi naar België waar hij uiteindelijk op 16.04.2019 aankwam.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland op 28.02.2014 en vervolgens in Duitsland op 17.03.2014. Opnieuw in Zwitserland op 08.08.2014 en tot slot in Nederland op 13.02.2018. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem noch in het VIS.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos omdat hij hier een gemeenschap heeft en dat hij had gehoord dat het in België gemakkelijker is om een verzoek in te dienen en een positieve beslissing te krijgen dan in Zwitserland.

Hij verzette zich tegen een overdracht aan Zwitserland omwille van het feit dat ze hem willen terugsturen naar Pakistan. Het laatste opvangcentrum waar betrokkene verbleef in Zwitserland daar werd drugs gebruikt en waren de omstandigheden slecht.

Tegen een overdracht aan Duitsland en Nederland had betrokkene geen bezwaar.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België, in de EU of een andere Dublin-lidstaat, behalve 3 ooms, die alle 3 nog onder de procedure van internationale bescherming vallen (S. H.; J. A.; A.) en 3 neven waarvan 2 een erkenning van de vluchtelingenstatus verkregen hebben (A. M.; S. Z. B.) en 1 nog in procedure in Oostenrijk (K. M.) zit. Verder is betrokkene niet getrouwd noch heeft hij kinderen.

Op 24.05.2019 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse, de Duitse en de Nederlandse instanties. De Zwitserse instanties stemden dezelfde dag in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1 d van de Verordening 604/2013. Op 03.06.2019 bevestigden de Duitse instanties deze verantwoordelijkheid omdat Zwitserland hun terugnameverzoek had aanvaard en de transfert van betrokkene naar Zwitserland had plaatsgevonden. Op 05.06.2019 bevestigden de Nederlandse instanties deze verantwoordelijkheid van Zwitserland eveneens omdat betrokkene, na akkoord van Zwitserland op 28.06.2018 werd overgebracht naar Zwitserland.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Zoals reeds vermeld verzette betrokkene verzette zich tegen een overdracht naar Zwitserland omwille van het feit dat de Zwitserse instanties hem zouden terugsturen naar Pakistan. Daarbij dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Dat het in België gemakkelijker zou zijn om een positieve beslissing te krijgen dan in Zwitserland, zoals betrokkene aanhaalden tijdens zijn gehoor op de DVZ, is dus niet gegrond.

De Zwitserse autoriteiten stemden in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1 d. Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene effectief reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert echter eveneens dat betrokkene na

overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse instanties ook in met toepassing van artikel 18§1 d van Verordening 604/2013 met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Dit betekent verder ook dat er in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Guillaume Bérgert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”).

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). De slechte omstandigheden in het opvangcentrum die betrokkene aanhaalde werden niet gespecificeerd. Het AIDA-rapport maakt ook geen enkele vermelding van slechte omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen dat het rapport zich evenwel kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden door betrokkene verder ook geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven

te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 79). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij bevestigde namelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat hij niet slecht behandeld werd in Zwitserland.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17§1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1 d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Zwitserse autoriteiten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

“- artikels 3 en 18 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening);
- artikels 51/5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de wet van 15/12.1980 en artikel 18, §1, d) van de Dublin III Verordening, zoals in de aanvang van de beslissing wordt vermeld:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18, §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.”

Deze artikels bieden echter geen juridische grond om een (lid)staat als de verantwoordelijke voor een welbepaalde asielaanvraag aan te duiden.

Eerste onderdeel

Artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.”

De Dublin III Verordening is opgedeeld in negen hoofdstukken:

“Voorwerp en definities (artikels 1 t.e.m. 2);

I. Algemene beginselen en waarborgen (artikels 3 t.e.m. 6);

II. Criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat (artikels 7 t.e.m. 15);

III. Afhankelijke personen en discretionaire bepalingen (artikels 16 t.e.m. 17);

IV. Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat (artikels 18 t.e.m. 19);

V. Over- en terugnameprocedures (artikels 20 t.e.m. 33);

VI. Administratieve samenwerkingen (artikel 34 t.e.m. 36);

VII. Bemiddeling (artikel 37);

VIII. Overgangs- en slotbepalingen (artikel 38 t.e.m. 49)” (aanduiding toegevoegd)

Welke lidstaat verantwoordelijk is, wordt dus vastgesteld op basis van de criteria die in hiërarchische wijze opgesomd staan in hoofdstuk III van de Dublin III Verordening.

Artikel 3.1 van de Dublin III Verordening bepaalt inderdaad dat:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.” (aanduiding toegevoegd)

Verantwoordelijkheid kan enkel toegewezen worden aan een lidstaat op basis van de in hoofdstuk III genoemde criteria, opgenomen in artikel 7 t.e.m. 15. Is dit onmogelijk, dan valt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar de asielaanvraag het eerst ingediend werd, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III Verordening:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Kortom, enkel op basis van artikels 3.2 en 7 tot en met 15 van de Dublin III Verordening kan een lidstaat als de verantwoordelijke aangewezen worden.

De bestreden beslissing, die Zwitserland als verantwoordelijke staat aanduidt op basis van artikel 18, §1, d) van de Dublin III Verordening, schendt op manifeste schending artikel 3 van de Dublin III Verordening en is gebrekkig gemotiveerd.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing verwijst expliciet naar artikel 18, §1, d) van de Dublin III verordening.

Dit artikel valt onder het 5e Hoofdstuk (“verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat”) en luidt als volgt:

“HOOFDSTUK V

VERPLICHTINGEN VAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Tegenpartij meent aldus dat op basis van artikel 18, §1, d) beslist kan worden dat Zwitserland verantwoordelijk is voor verzoekers verzoek tot internationale bescherming én verplicht is om verzoeker terug te nemen.

Artikel 18 van de Dublin III Verordening bevat echter geen criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar bepaalt, eens de verantwoordelijke lidstaat gekend is, wat haar verplichtingen zijn.

De titel van artikel 18, eveneens van het hoofdstuk waaronder het artikel ressorteert, laten daar alvast geen twijfel over bestaan.

Volledig in strijd met de tekst en het doel van dit artikel en het hoofdstuk waaronder het valt, hanteert tegenpartij artikel 18 van de Dublin III Verordening als een verantwoordelijkheids criterium.

Door te bepalen dat Zwitserland de verantwoordelijke staat is het voor verzoek van verzoeker, op basis van artikel 18 van de Dublin III Verordening, dat niet toelaat deze of gene lidstaat als verantwoordelijke lidstaat aan te duiden, heeft tegenpartij dit artikel samen gelezen met artikel 3 van de Dublin III Verordening geschonden.

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de andere bepalingen gevisieerd in het middel.”

2.1.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij vooreerst de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht. Zij voert aan dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt dat Zwitserland als verantwoordelijke lidstaat kan beschouwd worden. Verweerder had aan de Zwitserse autoriteiten een terugnameverzoek gestuurd op grond van artikel 18, 1, b, van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening) en dit verzoek werd aanvaard op grond van artikel 18, 1, d, van de Dublin III-Verordening. De gemachtigde baseert de bestreden beslissing enerzijds op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds op artikel 18, 1, d, van de Dublin III-Verordening. Volgens de verzoekende partij volstaat dit niet omdat artikel 18, 1, van de Dublin III-Verordening enkel betrekking heeft op de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat. Volgens verzoeker had de gemachtigde ook moeten verwijzen naar een van de artikelen uit hoofdstuk III tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is als juridische grondslag. De verzoekende partij meent bijgevolg niet in staat te zijn de juridische bepaling die de beslissing staaft te begrijpen, de toepassing ervan na te gaan en de beslissing nuttig aan te vechten. De gemachtigde heeft volgens verzoeker zowel in strijd met de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, als met de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-Verordening gehandeld. De verzoekende partij meent dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing omdat deze niet verwijst naar de criteria, vermeld in de artikelen 7 tot en met 15 van de Dublin III-Verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gemachtigde de beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, d, van de Dublin III-Verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook geconcludeerd dat er geen concrete basis is om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België te behandelen op grond van de artikelen 6, 8, 9, 10, 11, 16 of 17 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(derde lid opgeheven)

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

[...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]"

Artikel 18, 1, d, van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...]

b) [...]

c) [...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De artikelen 3.1 en 3.2. van de Dublin III-Verordening luiden:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

De verzoekende partij lijkt aan te geven dat een overdrachtsbesluit enkel in rechte afdoende kan gemotiveerd zijn, als naar een van de artikelen wordt verwezen in hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening, zijnde een van de artikelen 7 tot en met 15, omdat dit hoofdstuk uitdrukkelijk getiteld is *“criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat”*. De Raad kan die redenering niet volgen. De gemachtigde is er immers niet toe gehouden naar een rechtsgrond te verwijzen die *in casu* geen toepassing vindt.

In casu heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gemotiveerd dat er geen concrete basis is om het beschermingsverzoek in België te behandelen op grond van de artikelen 6, 8, 9, 10 of 11 van de Dublin III-Verordening, die vallen onder het hoofdstuk III van de criteria. Verzoeker betwist dit niet en voert ook

niet aan dat een ander criterium uit dit hoofdstuk III op zijn situatie van toepassing zou zijn. Bijgevolg kon de gemachtigde terugvallen op het uitgangspunt dat in een dergelijke situatie de lidstaat verantwoordelijk is waar het eerste verzoek is ingediend, zoals bepaald in artikel 3, 2., van de Dublin III-Verordening. Deze bepaling stelt immers dat wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De verzoekende partij betwist niet dat zij reeds een eerste beschermingsverzoek heeft ingediend in Zwitserland op 28 februari 2014, nadien op 17 maart 2014, opnieuw in Zwitserland op 8 augustus 2014 en op 12 februari 2018 in Nederland. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij verwijst zelf naar de criteria, bepaald in de artikelen 7 tot en met 15 en naar artikel 3 van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende in Zwitserland. Dit vindt steun in het administratief dossier en bovendien heeft de verzoekende partij dit verklaard tijdens het gehoor op 13 mei 2019. De verzoekende partij verklaarde dat zij een eerste maal een verzoek tot internationale bescherming indiende in Zwitserland dat werd afgewezen en dat zij naar Nederland vertrok om vervolgens terug te keren naar Zwitserland. Een paar maanden nadien ging de verzoekende partij naar Duitsland om aldaar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Opnieuw besloot de verzoekende partij terug te keren naar Zwitserland. De specifieke reden die de verzoekende partij opgaf waarom zij in België een verzoek tot internationale bescherming wilde indienen, luidt: *“Omdat wij hier een gemeenschap hebben en ik hoorde dat het hier gemakkelijker is om hier een verzoek in te dienen dan in Zwitserland en om hier een positieve beslissing te krijgen”*.

De bestreden beslissing stelt correct: *“Op 13.05.2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij legaal vertrokken te zijn in 02.2014 met zijn eigen paspoort van Pakistan, Lahore via Qatar naar Zwitserland, Genève. Daar diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Hij verbleef maar 15 dagen in Zwitserland om vervolgens met een taxi verder te reizen naar Duitsland, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Na 3-4 maanden keerde hij vrijwillig terug naar Zwitserland, Genève met het vliegtuig omdat zij als lidstaat verantwoordelijk werden geacht. Hij verbleef uiteindelijk in Zwitserland tot eind 2017. Zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en de Zwitserse instanties wilden betrokkene repatriëren naar Pakistan waarop hij besloot de trein nemen naar Nederland. Hij diende in Nederland eveneens een verzoek om internationale bescherming in. In Nederland verklaarde betrokkene uiteindelijk twee keuzes te hebben namelijk terugkeren naar Zwitserland en een beroep aantekenen of gedurende 15 maanden illegaal verblijven in Nederland vooraleer opnieuw een verzoek in te dienen. Hij besloot uiteindelijk vrijwillig terug te keren naar Zwitserland maar besloot op 15.04.2019 opnieuw te vertrekken en nam via Duitsland en Luxemburg de taxi naar België waar hij uiteindelijk op 16.04.2019 aankwam.*

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland op 28.02.2014 en vervolgens in Duitsland op 17.03.2014. Opnieuw in Zwitserland op 08.08.2014 en tot slot in Nederland op 13.02.2018. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem noch in het VIS.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos omdat hij hier een gemeenschap heeft en dat hij had gehoord dat het in België gemakkelijker is om een verzoek in te dienen en een positieve beslissing te krijgen dan in Zwitserland.

Hij verzette zich tegen een overdracht aan Zwitserland omwille van het feit dat ze hem willen terugsturen naar Pakistan. Het laatste opvangcentrum waar betrokkene verbleef in Zwitserland daar werd drugs gebruikt en waren de omstandigheden slecht. Tegen een overdracht aan Duitsland en Nederland had betrokkene geen bezwaar.”

De regelmaat waarmee verzoeker vrijwillig terugkeerde, maakt zijn vrees om teruggestuurd te worden naar het herkomstland weinig geloofwaardig.

Anderzijds meldt de bestreden beslissing de toepassing van artikel 18, 1., d), van de Dublin III-Verordening, dat luidt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Verder weet de verzoekende partij uiteraard dat zij in Zwitserland haar eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. De verzoekende partij houdt het tegendeel niet voor.

De bestreden beslissing meldt de juridische en de feitelijke grondslag: artikel 51/5, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verklaarde een eerste maal een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten hebben onmiddellijk met de terugname ingestemd. Uit het *“Eurodac search result”* en uit het vingerafdrukkenonderzoek bleek dat de verzoekende partij inderdaad in eerste instantie haar verzoek tot internationale bescherming indiende in Zwitserland.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke wijze de artikelen 3.1. en 3.2. van de Dublin III-Verordening zijn geschonden en wat het belang is bij haar grief. Evenmin houdt zij voor dat een andere lidstaat dan Zwitserland de verantwoordelijkheid draagt.

Bijgevolg is het conform de vereiste van de motiveringsplicht om in dat geval te verwijzen naar artikel 18, 1, d, van de Dublin III-Verordening, dat de reden voor de verantwoordelijkheid verfiijnt en de verplichting die hieruit voortvloeit aangeeft. Dit artikel bepaalt immers duidelijk dat de verantwoordelijke lidstaat ertoe gehouden is een onderdaan van een derde land of een staatloze terug te nemen, die zich bevindt in een andere lidstaat, *in casu* België, zonder verblijfstitel, en wiens verzoek reeds is afgewezen, *in casu* in Zwitserland, en dit volgens de voorwaarden bepaald in de artikelen 23, 24, 25 en 29. Op grond van deze rechtsgrond blijkt dus dat Zwitserland verantwoordelijk wordt geacht omdat daar eerst een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend, dat eveneens werd afgewezen.

Het uitgangspunt dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat enkel zou kunnen bepaald worden op grond van de artikelen of criteria die zijn opgenomen in hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening, gaat niet alleen voorbij aan het bepaalde in artikel 3. 2., van de Dublin III-Verordening, maar eveneens aan de bindende termijnen die, in geval men te maken heeft met een terugname zoals *in casu*, worden neergelegd in de artikelen 23, 25 en 29 van de Dublin III-Verordening. Uit de voormelde artikelen, en meer specifiek de artikelen 23. 3., 25. 2., en 29. 2. blijkt dat het niet respecteren van de termijnen voor respectievelijk een terugnameverzoek, het antwoord op dit verzoek of de termijn van overdracht eveneens beslissend kan zijn voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde niet kan gehouden zijn te verwijzen naar criteria, zoals vermeld in hoofdstuk III, waar de verzoekende partij duidelijk op aanstuurt, als deze *in casu* niet van toepassing zijn, en volgt de verzoekende partij dan ook niet dat zij *in casu* op grond van de verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 18, 1, d., van de Dublin III-Verordening en naar het niet van toepassing zijn van de artikelen 6, 8, 9, 10 en 11 van de Dublin III-Verordening niet kan begrijpen op welke rechtsgrond het bestreden overdrachtsbesluit is genomen, dat zij niet in staat zou zijn de juridische bepaling, die de beslissing staft, te begrijpen, de toepassing ervan na te gaan en de beslissing nuttig aan te vechten. Zo stelt de bestreden beslissing correct: *“De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België, in de EU of een andere Dublin-lidstaat, behalve 3 ooms, die alle 3 nog onder de procedure van internationale bescherming vallen (S. H.; J. A.; A.) en 3 neven waarvan 2 een erkenning van de vluchtelingenstatus verkregen hebben (A. M.; S. Z. B.) en 1 nog in procedure in Oostenrijk (K. M.) zit. Verder is betrokkene niet getrouwd noch heeft hij kinderen.”*

Verder blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat de verzoekende partij in goede gezondheid verkeerde. De bestreden beslissing stelt correct: *“Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden door betrokkene verder ook geen medische attesten of andere documenten betreffende*

zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 79). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing kent en bespreekt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.1.3. Verder maakt de verzoekende partij de schending van artikel 18, 1., d), van de Dublin III-Verordening niet aannemelijk en toont zij evenmin haar belang aan wat het tweede onderdeel betreft. De verzoekende partij toont niet aan dat Zwitserland de verantwoordelijkheid niet draagt en houdt het tegendeel niet voor. Terwijl artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening erin voorziet dat indien aan de criteria, vervat in de artikelen 7 tot en met 15 van de Dublin III-Verordening, geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het eerst het verzoek tot internationale bescherming werd ingediend verantwoordelijk is. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op basis van welke criteria een andere lidstaat verantwoordelijk zou zijn en voert de schending van artikel 3 van de Dublin III-Verordening aan, terwijl zij weet dat een overdrachtsbesluit werd genomen omdat haar eerste verzoek tot internationale bescherming in Zwitserland was ingediend. Een en ander klemt nog meer nu de advocaat ter terechtzitting op vraag van de Raad stelt niet te betwisten dat de verzoekende partij ondergedoken leeft, zich wel in België zou bevinden, maar geen bewijs kan voorleggen waar de verzoekende partij feitelijk is, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet kon aangetroffen worden op het adres dat zij kenbaar maakte en de bewoners op dat adres aan de politie verklaarden dat de verzoekende partij op dat adres nooit heeft verbleven. Anderzijds blijkt uit het gehoorverslag van 13 mei 2019 dat de verzoekende partij in Nederland verklaarde uiteindelijk twee keuzes te hebben: of naar Zwitserland terug te keren en een beroep aan te tekenen, of gedurende vijftien maanden illegaal in Nederland te verblijven. De verzoekende partij keerde vrijwillig terug naar Zwitserland om nadien te vertrekken op 15 april 2019 en op 16 april 2019 in België aan te komen. Uit het geheel van de elementen blijkt dat de verzoekende partij goed de redenen kent van de bestreden beslissing en weet waarom zij beroep aantekende. De Raad herhaalt dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verder uit de verzoekende partij geen andere grief in het eerste middel zodat de schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet evenmin aannemelijk wordt gemaakt.

2.1.4. Het eerste middel is in al haar onderdelen, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van:

“- artikels 17.2 en 27 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening);

- artikels 51/5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 17.2 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Het betreft de humanitaire clause die toelaat rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker en meer bepaald met culturele gronden die rechtvaardigen dat een verzoek tot internationale bescherming in een lidstaat behandeld wordt die niet de verantwoordelijke is op basis van de verantwoordelijkheidscriteria.

Verzoeker werd tijdens zijn Dublin-interview uitdrukkelijk gevraagd naar de redenen waarom hij België verkiest voor zijn asielpcedure.

Verzoeker haalde de aanwezigheid van zijn geloofsgemeenschap in België aan als humanitaire grond. De grote aanwezigheid van verzoekers geloofsgemeenschap in België is geen onbelangrijk element, wel integendeel, aangezien verzoekers verzoek tot internationale bescherming volledig gestoeld is op zijn geloof. Zijn geloof is een wezenlijk onderdeel van zijn identiteit. Hij is Pakistan ontvlucht om het in vrijheid, zonder vrees voor vervolging, te kunnen belijden.

Dat er in België een grote Ahmadi-gemeenschap is en hij hier in vrijheid kan deelnemen aan de activiteiten georganiseerd door zijn geloofsgemeenschap, is een belangrijke culturele grond in de zin van artikel 17.2 van de Dublin III Verordening.

Eerste onderdeel

Dat verzoeker de aanwezigheid van zijn geloofsgemeenschap in België aangaf om in België te willen blijven, wordt vermeld in de bestreden beslissing. Tegenpartij gaat er echter verder niet op in en motiveert niet waarom de aanwezigheid van de geloofsgemeenschap van verzoeker, die internationale bescherming aanvraagt op basis van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn religie, irrelevant zou zijn als culturele grond, conform artikel 17.2 van de Dublin III Verordening.

Zodoende heeft tegenpartij haar weigeringsbeslissing onvolledig gemotiveerd, in strijd met de bepalingen geïndiceerd in het middel.

Tweede onderdeel

De Belgische Ahmadi-gemeenschap bevestigt officieel dat verzoeker een zeer actief lid is van de gemeenschap en deelneemt aan alle activiteiten (stuk 2).

Dit nieuwe stuk bevestigt het belang van de aanwezigheid van een grote Ahmadi-gemeenschap in België en bevestigt tevens dat verzoeker daar zeer actief in is.

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie is uw Raad gehouden dit belangrijke nieuwe element in rekening te brengen bij haar onderzoek van onderhavig beroep. Immers:

“de rechterlijke toetsing van het overdrachtsbesluit met name moet kunnen zien op de juridische en feitelijke gegevens die dateren van na de vaststelling van het bestreden besluit en eventuele ontwikkelingen van relevante omstandigheden in aanmerking moet nemen om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor het behandelen van verzoeken om internationale bescherming.” (Conclusies AG, Aziz Hasan, 7.9.2017, §79)

Dit wordt bevestigd in de arresten Majid Shiri (C-201/16 van 25.10.2017) en Aziz Hasan (C-360/16 van 25.1.2018).

Het attest van de Ahmadi-gemeenschap dat verzoekers actieve deelname aan de Belgische Ahmadi-gemeenschap officieel bevestigt is een belangrijk nieuw element betreffende een culturele grond die de kern van verzoekers identiteit én zijn vrees voor vervolging raakt. Een toepassing van artikel 17.2 van de Dublin III Verordening dringt zich bijgevolg op.

De bestreden beslissing, die dit element zelfs niet onderzocht heeft, schendt deze bepaling.”

2.2.2. In essentie betoogt de verzoekende partij dat zij op basis van de humanitaire clausule, met name de aanwezigheid van haar geloofsgemeenschap in België, de verwerende partij ertoe verplicht de verantwoordelijkheid van het ingediende verzoek tot internationale bescherming te nemen in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening. Zij wijst erop dat dit geen onbelangrijk gegeven is omdat haar geloof een wezenlijk onderdeel is van haar identiteit en zij het herkomstland heeft verlaten om haar geloof, zonder vrees voor vervolging, te kunnen belijden. In België bestaat een grote Ahmadi-gemeenschap.

2.2.3. De bestreden beslissing motiveert over dit punt:

“(…)

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij voor België koos omdat hij hier een gemeenschap heeft en dat hij had gehoord dat het in België gemakkelijker is om een verzoek in te dienen en een positieve beslissing te krijgen dan in Zwitserland.

Hij verzette zich tegen een overdracht aan Zwitserland omwille van het feit dat ze hem willen terugsturen naar Pakistan. Het laatste opvangcentrum waar betrokkene verbleef in Zwitserland daar werd drugs gebruikt en waren de omstandigheden slecht.

Tegen een overdracht aan Duitsland en Nederland had betrokkene geen bezwaar.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België, in de EU of een andere Dublin-lidstaat, behalve 3 ooms, die alle 3 nog onder de procedure van internationale bescherming vallen (S. H.; J. A.; A.) en 3 neven waarvan 2 een erkenning van de vluchtelingenstatus verkregen hebben (A. M.; S. Z. B.) en 1 nog in procedure in Oostenrijk (K. M.) zit. Verder is betrokkene niet getrouwd noch heeft hij kinderen. (...)

De Zwitserse autoriteiten stemden in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1 d. Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene effectief reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert echter eveneens dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse instanties ook in met toepassing van artikel 18§1 d van Verordening 604/2013 met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale

bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Dit betekent verder ook dat er in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland. (...)

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden tot op heden door betrokkene verder ook geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 79). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij bevestigde namelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat hij niet slecht behandeld werd in Zwitserland.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17§1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1 d van Verordening 604/2013.”

Uit deze motieven blijkt dat de aanwezigheid van een geloofsgemeenschap met hetzelfde geloof dat de verzoekende partij heeft, niet aanvaard wordt als humanitaire grond. De bestreden beslissing gaat in op de vrees voor vervolging en zet uitvoerig uiteen waarom van de Zwitserse overheden mag verwacht worden dat zij de verzoekende partij niet naar Pakistan zullen terugzenden zolang geen oordeel wordt geveld over haar verzoek tot internationale bescherming.

De bestreden beslissing stelt ook terecht dat de verzoekende partij in België wenst te blijven, volgens haar verklaring, omdat zij hier een geloofsgemeenschap heeft en omdat zij gehoord had dat het gemakkelijker is om een positief antwoord op het verzoek tot internationale bescherming te verkrijgen in België dan in Zwitserland. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat artikel 17.2 onder hoofdstuk IV valt met als titel “AFHANKELIJKE PERSONEN EN DISCRETIONAIRE BEPALINGEN”.

Artikel 17 valt onder de discretionaire bepalingen en houdt geen enkele verplichting hoofdens een lidstaat in.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat Zwitserland uitdrukkelijk instemde met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, 1., d, van de Dublin III-Verordening. Dit impliceert dat de verzoekende partij er de mogelijkheid heeft om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De bestreden beslissing motiveert verder dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “*Dublin-verordening*” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “*No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed*”). Ook zij kunnen een nieuw verzoek indienen. Dit nieuw verzoek wordt dan beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“*subsequent application*” of “*request for re-examination*”). Dit wordt *in casu* niet betwist door de verzoekende partij. Uit het AIDA-rapport, *update* 2018, blijkt dat er vermeld wordt dat er een specifieke procedure is voorzien voor navolgende verzoeken (pagina 54).

Daarenboven oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest nr. 41282/16 van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, dat loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, de betrokkene niet vrijstelt om te proberen tot nieuw verzoek in te dienen (§§87-92).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen familieleden in de zin van artikel 16 van de Dublin III-Verordening heeft en in goede gezondheid verkeert. De verzoekende partij verklaarde overigens zelf geen bezwaar te hebben indien zij wordt terug genomen door Nederland of Duitsland waaruit blijkt dat de aanwezigheid van de Ahmadi-gemeenschap evenmin essentieel is voor haar verblijf enkel en alleen in België. De verzoekende partij deelde niet mee dat zij een zeer actief lid was van de geloofsgemeenschap en de verzoekende partij maakt evenmin voldoende duidelijk waarom de geloofsgemeenschap alleen in België onontbeerlijk of noodzakelijk is en zij niet zou kunnen buigen op deze geloofsgemeenschap elders dan in het Rijk.

Het voormelde artikel 17 behoort, zoals blijkt uit zijn opschrift en zoals de gemachtigde ook zelf aangeeft, tot de discretionaire bepalingen van de Dublin III-Verordening. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelt in zijn arrest van 23 januari 2019, *C-661/17, M.A e.a./ International Protection Appeals Tribunal e.a.*, met betrekking tot artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening het volgende:

“58 Uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening komt duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is volgens de in die verordening vastgestelde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Voor de gebruikmaking van deze bevoegdheid gelden bovendien geen bijzondere voorwaarden (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 36). Die bevoegdheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van de Dublin III-verordening niet de verantwoordelijke lidstaat (arrest van 4 oktober 2018, Fathi, C-56/17, EU:C:2018:803, punt 53).

59 Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid is het aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de mogelijkheid die wordt geboden door de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, en om ermee in te stemmen zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening.

60 Deze constatering strookt overigens met de rechtspraak van het Hof over facultatieve bepalingen, volgens welke deze bepalingen de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekennen (arrest van 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punt 57 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en voorts met de doelstelling die met artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening wordt nagestreefd, te weten de bescherming van de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen (arrest van 5 juli 2018, X, C-213/17, EU:C:2018:538, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Bijgevolg blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het om een facultatieve bepaling gaat, zodat een lidstaat bijgevolg de keuze heeft deze bepaling al dan niet toe te passen. In deze zin kan dan ook niet van de gemachtigde worden verlangd dat hij in een overdrachtsbesluit steeds een motivering met betrekking tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule opneemt, ook al bestaat hiertoe geen enkele aanleiding, temeer in dit geval, gelet op het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij. Uit

de voormelde rechtspraak blijkt echter tevens dat een lidstaat over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om de zogenaamde soevereiniteitsclausule al dan niet toe te passen.

Het aan het verzoekschrift gehecht stuk, uitgaand van de Ahmadi-gemeenschap, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft de verzoekende partij een daadwerkelijk rechtsmiddel aangevoerd door huidig beroep in te stellen. De bestreden beslissing werd in afwachting van de behandeling van dit beroep niet uitgevoerd.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grief aan zodat de schending van artikel 27 van de Dublin III-Verordening, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 of van artikel 51/ 5 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.2.4. Het tweede middel is in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN